

ένα σταυρό μεγάλο!.. μεγάλο ντέ! έτσι!.. Πές τώρα και δυό λόγια ἅγια ἀπ' τὸ Εὐαγγέλιο!..

Ὁ Ζούμης κόκκαλο. Ποῦ νὰ ξέρη λόγια ἅγια ἀπ' τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παλούκης καὶ αὐτὸς οὔτε ιδέα γιὰ τέτοια εἶχε.

— Πῶς διάολο νὰ κάνουμε; .. ῥώτησε.

— Νά! ἔκανε ὁ Ζούμης, πές: ὁ Χριστὸς... ὁ Χριστὸς νικᾷ, νικᾷ!

Ὁ Παλούκης κύτταξε γύρω του καὶ μὲ μιᾶς ἔκανε μιὰ κίνηση μὲ τὸ χέρι σὰ νὰ ἐδιωχνε κάτι ποῦ ἔκανε νὰ πλησιάζῃ, τοῦ εἶπε:

— Οὐῤω, οὐῤω!.. Μακρυὰ!.. Ὁ Χριστὸς νικᾷ!..

Ἀρχισε ὁ Ζούμης νὰ σκάβῃ καὶ νὰ πετᾷ χῶμα ἔξω. Μὲ κόπο ὁμως ἔσκαβε, γιατί κάθε τόσο κλονιζότανε καὶ ὅσο πήγαινε κλονιζότανε περισσότερο.

— Δὲν μπορῶ πιά!.. εἶπε.

— Στάσου ἀπ' ἐκεῖ!..

Καὶ ὁ Παλούκης πῆρε τὴ θέση του καὶ ἄρχισε μὲ δύναμη νὰ πετᾷ ἔξω τὸ χῶμα... Ὁ Ζούμης διηγότανε τὴν ἄλλη μέρα, πῶς τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾷ καὶ νὰ θυμῶνῃ καὶ τὸν ῥώτησε τί εἶχε.

Κάποιο δαιμόνιο, τοῦ εἶπε, δὲν τὸν ἄφινε νὰ σκάψῃ καὶ τοῦ ἔπιανε τὸν κασμά!..

Ἄλλο ἀπ' αὐτὸ ὁ Ζούμης δὲν θυμῶτανε, γιατί τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Πετεῖνοι κράξανε μακρυὰ καὶ ἔπειτα χῆνες πολλές, ἀπὸ μιὰ ἐκεῖ κοντὰ μάντρα, γεμίσανε τὸν ἀέρα ἀπ' τίς φωνές τους... Ὁ Ζούμης ξύπνησε καὶ χωρὶς τίποτα νὰ σκεφθῇ, πῶς καὶ γιατί βρέθηκε κεῖ, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του.

Τὸ πρωτὶ ἕνας διαδάτης βρῆκε τὸν Παλούκη μέσα σ' ἕνα λάκκο μὲ σχισμένο τὸ κεφάλι ἀπὸ χτύπημα κασμά. Ζοῦσε. Ἀλλὰ μὲλις τὸν βγάλανε καὶ ζητούσανε νὰ τοῦ δώσουν βοήθεια, τελείωσε, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, νὰ πῇ λέξι.

Ὅταν τὸν πήγαιναν νὰ τὸν θάψουν τὸν περάσανε ἀπ' τὴν ταδέρνα.

Ἡ ταδέρνα, γιὰ νὰ δεῖξῃ τὴ λύπη της, εἶχε κλείσει. Καὶ ὁ ἐξάδελφος τοῦ Παλούκη, ὅταν τὴν εἶδε ἔτσι, μὲ κλειστά τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα, τοῦ φάνηκε σὰ θηριό, ποῦ ἀφοῦ φάῃ καὶ χορτάσῃ, κλείνει τὰ δυνατὰ του σαγῶνια καὶ μένει ναρκωμένο, κοιμισμένο!..

(1914)

ΔΗΜΟΣΘ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΖΩΗΣ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΠΟΥ Εἶν' ἡ πατρίδα σου, πουλί, ποῦ λάμπεις στὸν αἰθέρα;

— «Τὴ θάλασσα ἔχω μάντρα μου, τὸν οὐρανὸ πατέρα».

Ποῦθ' ἔρχεσαι καὶ ποῦ κινᾷς πλὺ γλίσγορο ἀπ' τὸ κῆμα;

— «Πίσω ἢ φωλῆά μου, ἐδῶ ἢ ζωή, μπροστὰ ἕνα ὥρατο μνημα».

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ